

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. B., B., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave z 11. júla 2007 sp. zn. 1 Tos 53/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2007 doručená sťažnosť V. B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 11. júla 2007 sp. zn. 1 Tos 53/2007.

Sťažovateľ uviedol, že je voči nemu na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 67/07 vedené trestné konanie pre trestný čin podľa § 20 v spojení s § 147 ods. 1 Trestného zákona; do väzby bol vzatý na základe uznesenia okresného súdu z 26. augusta 2006 sp. zn. Tp 1674/06 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (kolúzna väzba), pričom väzba začala plynúť 24. augusta 2006.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd na verejnom zasadnutí 22. mája 2007 rozhodol o odôvodnenosti existencie väzobných dôvodov a o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Proti uvedenému uzneseniu sťažovateľ následne podal sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol na neverejnom zasadnutí napadnutým uznesením z 11. júla 2007 sp. zn. 1 Tos 53/2007 tak, že sťažnosť zamietol. Uvedené rozhodnutie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 8. augusta 2007.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd uvedeným uznesením porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Argumentuje tým, že krajský súd *„rozhodol o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na základe mojej sťažnosti bez môjho vypočutia“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 1 Tos 53/2007 uznesením zo dňa 11. júla 2007 porušil základné právo V. B. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to v súvislosti so zamietnutím sťažnosti o prepustenie z väzby bez jeho vypočutia

2/ Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 53/2007 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V prípadoch rozhodovania súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby alebo rozhodovania súdu o ponechaní obvineného vo väzbe, či jeho prepustení z nej môže dotknutá osoba vzniesť požiadavku, aby jej bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutou. Pokiaľ je taká požiadavka relevantná, spĺňajúca určité kvalitatívne náležitosti, minimálne z nej musia byť zrejmé konkrétne fakty, ktoré sa nezdajú ani nepravdepodobné ani bezvýznamné, majúce na rozhodovanie súdu význam, a ktoré nemožno objasniť inak, než osobným vypočutím, je povinnosťou súdu osobné vypočutie vykonať; súd, ktorý nevyhoví požiadavke na osobné vypočutie v týchto prípadoch, musí v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, aké dôvody ho viedli k odopretiu tohto výsluchu.

Ústavný súd je toho názoru, že ani z ústavy, ani z dohovoru a ani judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva povinnosť vytvoriť priestor na vypočutie v dvoch stupňoch. Ďalej ústavný súd považuje za nutné v súlade so svojou už ustálenou

judikatúrou (porov. I. ÚS 352/06-56) zdôrazniť, že absencia osobného vypočutia v konaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby neznamená vždy automaticky porušenie ústavne zaručených práv a slobôd, ale každý prípad treba posudzovať individuálne, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, vrátane toho, či sťažovateľ vzniesol požiadavku, aby mu bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutý, a táto požiadavka spĺňala určité kvalitatívne náležitosti.

Ústavný súd konštatuje, že zo spisov ani zo sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ osobné vypočutie pred krajským súdom požadoval, ani že by v tejto súvislosti uviedol jedinú konkrétnu námietku, ktorej preukázanie by, vo vzťahu k existujúcim konkrétnym väzobným dôvodom, reálne mohlo v rámci vypočutia vyvrátiť konkrétny dôvod opodstatňujúci väzbu. Pretože ústavný súd nezistil v postupe krajského súdu také nedostatky, ktoré by porušovali základné práva sťažovateľa, jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008